

israël

nieuwsbrief

"Wie zich ontfermt over de arme, leent uit aan de HEERE. Hij zal hem zijn weldaad vergelden."
(Spreuken 19:17)

Tsedaka – goed doen

Beste vrienden van Israël,

Het was me al eens eerder opgevallen. Telkens wanneer onze vriend David in de auto stapte op weg van huis in de heuvels van Benjamin naar Jeruzalem, stopte hij in een kleine opbergruimte bij de versnellingspook wat kleingeld. Ik vermoedde dat dat handig was voor de vele parkeerautomaten in Jeruzalem. Nadat we de auto parkeerden in de buurt van de Mestpoort, liepen we in de richting van de oude Joodse wijk. En terwijl we spraken viel het me op dat hij links en rechts mensen wat kleingeld toestopte als ze hem daarom vroegen. 'Niemand vraagt zomaar aan andere mensen op straat om geld, dat maakt je heel klein'. Hij vertelde dat hij iemand altijd iets gaf als dat werd gevraagd, als was het maar een paar agorot, een paar centen. Bovendien is het geven aan iemand die behoeftig is in de Joodse traditie niet alleen liefdadigheid maar zelfs een gebod.

Telkens wanneer ik bij onze supermarkten of in de stad mensen zie bedelen om geld, moet ik aan die woorden denken. En ik denk dan vaak aan de armen die ik zag in Jeruzalem. En aan de ouderen die ooit naar Israël gingen en leven van een AOW'tje waarvan ze net hun tweekamerflat kunnen betalen. Verder moeten kiezen tussen het kopen van voedsel of medicijnen. Of de armen in Gush Etzion, een groep dorpen ten zuiden van Jeruzalem, die geen geld hebben om hun huis warm te stoken in de winter. Of de rijen mensen die dagelijks eten komen halen bij de verschillende gaarkeukens.

Mensen vragen weleens waarom we armen in Israël steunen en of er wel armen zijn in zo'n ontwikkeld hightechland. Ik vertel hen dan wat we van David ook hoorden: dat één op de drie kinderen in Israël thuis niet

dagelijks een warme maaltijd krijgt en dat we daarom vanuit onze organisatie schoollunches betalen voor kinderen wiens ouders dat niet lukt.

In de koudere maanden in Israël zijn veel armen aangewezen op hulp van anderen. Daarbij denk ik aan de woorden in 2 Korintiërs 9:12: "Want het betonen van deze dienst vult niet alleen de tekorten van de heiligen aan, maar is ook een overvloedige bron van vele dankzeggingen aan God."

*Wilt u met ons de armen van Israël helpen?
Alvast hartelijk dank!*

*Met een hartelijk shalom,
Henriët Poot*

Collectedoelen Israël

Giften op rekening NL38 ABNA 0529 310 252 van
Christenen voor Israël in Nijkerk o.v.v. naam van het project

CHRISTENEN VOOR
ISRAËL

Huisvesting voor overlevenden

Na de Holocaust in Europa kwamen veel overlevenden naar Israël. De organisatie Reuth in Israël bouwde voor hen appartementen in Tel Aviv. Het zijn gesubsidieerde woningen voor de ouderen onder hen. Nog altijd bestaan deze woningen, zo'n tweehonderd stuks, waarvan nog steeds zo rond de tachtig woningen door overlevenden van de Holocaust worden bewoond.

Een van hen is de hoogbejaarde Aniuta Reznik. Zij overleefde vier jaar in het getto van Vinnitsa in Oekraïne, samen met haar ouders, zus en zwager. "Iedere dag in het getto zeiden ze tegen ons dat ze ons morgen zouden vermoorden. Dagelijks moest Aniuta dwangarbeid verrichten. Na de oorlog verhuisde het gezin naar Moskou waar Reznik schooldirecteur werd.

Christenen voor Israël ondersteunt het werk van Reuth, waar Holocaust-overlevenden een thuis, een luisterend oor en diverse activiteiten vinden om het leven te vieren, zoals het vieren van de Joodse feesten en uitjes in de natuur, naar musea en andere bezienswaardigheden.

In 1991 maakte Reznik de stap naar Israël, na de val van het IJzeren Gordijn. Ze kreeg een appartement van Reuth, maar toen ze een aantal jaar geleden hoorde dat haar zus ziek was, trok ze bij haar zus in om haar te verzorgen tot aan haar overlijden.

Nu heeft Aniuta opnieuw een appartement van Reuth. De enige familie die Aniuta nog heeft, zijn haar nicht en neef – de kinderen van haar zus. "Elk dag vraag ik de hele dag aan God: een beetje meer gezondheid. En leven, leven, leven."

Niemand kiest voor armoede

Zorgen, kou, honger, eenzaamheid, uitzichtloosheid, daar hebben enorm veel mensen in Israël mee te maken. Maar niemand heeft er voor gekozen. Niemand gaat voor zijn plezier op een bankje in het park slapen; er is geen vader of moeder te vinden die niet enorm veel schaamte, verdriet en hulpeloosheid voelt als hij zijn kinderen niet te eten kan geven. En toch gebeurt het. Dagelijks.

Daarom ondersteunt Christenen voor Israël allerlei projecten die de armen van Israël helpen. Gaarkeukens, voedselpakketten, soms ook medische zorg of onderwijs. We helpen dakloze meisjes, die uit heel Israël naar Jeruzalem komen op zoek naar werk, naar hoop voor de toekomst.

Zij krijgen onderdak bij Midreshet Rachel. Tandartszorg blijkt enorm belangrijk. Slechte voeding en ondervoeding hebben ernstige gevolgen voor tanden en kiezen. We zorgen voor voedselpakketten, en warme maaltijden op scholen en in de gaarkeuken.

Foto: Helena Schätzle

‘Ik ben vrij om mijn leven te leven!’

Maak kennis met Pnina, een sprankelende dame van 88 jaar, weduwe, moeder, oma en sinds kort overgrootmoeder. Pnina is bijna dagelijks bij Amcha te vinden, een organisatie die zich inzet voor het geestelijk welzijn van Holocaust-overlevenden. Pnina doet mee aan allerlei activiteiten zoals therapie, lezingen, uitstapjes en muziek.

Maar Pnina is ook gastvrouw voor nieuwkomers bij Amcha en helpt iedereen die het moeilijk heeft. Dat doet ze omdat ze zelf ervaren heeft hoe moeilijk het is over het trauma van de Holocaust te praten, én hoe zinvol het is dat onder professionele begeleiding wél te doen: “Het was als het pellen van een ui – de ene laag na de andere. Het was een zwaar en moeilijk proces om de verschrikkelijke verhalen te vertellen. Als Orit er niet was geweest – een therapeut van Amcha – dan was het nooit gelukt. Het voelt alsof ik bevrijd ben van een levenslange gevangenisstraf met alle herinneringen weggeborgen in mijzelf. Het drukte als een zwaar gewicht op mijn borst, mijn hart... Nu ik erover gesproken heb en mijn levensverhaal heb gedeeld, eerst bij Amcha en later ook met mijn familie, ben ik vrij om mijn leven te leven.”

Pnina's verhaal

Pnina komt uit Roemenië. Ze had vier broers en zussen en een geadopteerde zus. In 1940 vluchtte het gezin naar Chernivtsi. Daar vond een pogrom plaats en werden ze in een getto gezet. Vervolgens werden ze gedwongen naar Mahiljou, in het tegenwoordige Wit-Rusland, te lopen. Pnina's vader wist het gezin in de herfst van 1941 naar Dzhurin in Oekraïne te ‘verhuizen’, opnieuw drie weken lopen. Pnina: “Dzhurin was een paradijs. We werden niet vermoord, we werden alleen achtergelaten om te sterven, te sterven van de honger, te sterven van de kou. En de mensen stierven als vliegen.” Pnina en haar familie overleefden de oorlog. Ze hielpen elkaar. Die onderlinge solidariteit was een beslissende factor. Na de oorlog vertrok Pnina met een vissersboot naar Palestina, maar ze werd geïnterneerd op Cyprus en kon pas na de oprichting van de staat Israël voet aan wal zetten in het land. Ze besloot nooit te praten over haar Holocaustervaringen, zodat ze een normaal leven kon leiden en een gezin grootbrengen.

Foto illustratief

Avi is ook een jongen die we helpen. Hij gaat naar school bij het Jaffa Instituut van David Portiwicz. Hij is in Israël geboren, maar zijn ouders komen uit Ethiopië. Die school is een uitkomst voor het arme gezin. Vader heeft een eenvoudige baan omdat hij het Hebreeuws maar moeilijk kan spreken en moeder maakt schoon hier en daar. Wat het opbrengt is bij lange na niet genoeg om van rond te komen. Na de gebruikelijke schooluren gaat Avi naar de naschoolse opvang van het Jaffa Instituut. Daar krijgt hij extra onderwijs, een maaltijd, gezelligheid en ondersteuning. Zo kan hij straks met diploma op zak wel een baan vinden met goed salaris en komt er een einde aan de armoede waarin hij nu verkeert.

“Want armen zullen binnen uw land nooit ontbreken. Daarom gebied ik u: U moet uw hand wijd opendoen voor uw broeder, de onderdrukte en de arme in uw land.” - (Deuteronomium 15:11)

Geven geeft vreugde

Het is een grote vreugde dat we de armen en overlevenden van de Holocaust in Israël mogen helpen. De Heiland zegt in Mattheüs 25 bij de gelijkenis van de schapen en de bokken, over het geven van een glas water: in zoverre je dat voor deze Mijn minste broeders hebt gedaan, heb je het voor Mij gedaan. Daar gaat het wellicht in de eerste plaats over het Joodse volk. Wat een voorrecht dat u en ik ingeschakeld worden om van wat wij ontvangen hebben weer te mogen uitdelen. Paulus zegt dat het zaliger te geven is dan te ontvangen. En zo is het!

Roger van Oordt,
Directeur
Christenen
voor Israël

Wilt u meer weten over de projecten die u via Christenen voor Israël kunt ondersteunen? Kijk dan op cvi.nl

Overlevenden van de Holocaust in Oekraïne

Steun verzacht het leed

Zo'n 240 Oekraïense Holocaustoverlevenden kunnen rekenen op de steun van iemand uit Nederland of Duitsland. Steun van 25 euro per maand, die echt verschil maakt in de levens van deze hoogbejaarde mensen.

Elke situatie is anders, en dus leveren we keer op keer via een plaatselijke Joodse organisatie maatwerk. Dat kan een dagelijkse warme maaltijd zijn, medicijnen, hout voor de kachel of specifieke producten. Doordat de plaatselijke organisatie de hulp organiseert, weten we ook dat de overlevende echt die hulp krijgt die nodig is. Het geld wordt juist besteed.

Deze aanpak blijkt goed te werken. De overlevenden krijgen elke maand ondersteuning doordat mensen ver weg aan hen denken en hen blijvend ondersteunen. Maar deze ondersteuning heeft nóg een gevolg: het zorgt er ook voor dat er meer aandacht is voor deze hoogbejaarde mensen vanuit de plaatselijke Joodse gemeenschap. Eenzaamheid wordt verzacht en contacten versterkt.

Die steun in de laatste levensfase van mensen die de gruwelen van de Holocaust zagen en ondergingen, verzacht veel leed en getuigt van naastenliefde. Dat is wat u kunt doen door sponsor te worden van een of meerdere overlevenden (25 euro/maand). We kennen nog zeker zestig mensen die de ondersteuning van een sponsor goed kunnen gebruiken. » [Neem contact met ons op voor meer informatie en het aanmelden als sponsor: 033-2458824 of \[secretariaat@cvi.nl\]\(mailto:secretariaat@cvi.nl\)](#)

“De Vader van de barmhartigheden en de God van alle vertroosting troost ons in al onze verdrukking, zodat wij hen kunnen troosten die in allerlei verdrukking zijn, met de vertroosting waarmee wij zelf door God getroost worden.” (2 Korintiërs 1:4)

Simon Glasberg en Hilda Shlick, broer en zus, dachten beide dat de ander in de Shoah was omgekomen. Het duurde 61 lange jaren voordat ze wisten dat de ander nog in leven was. De hereniging bracht de traumatische ervaringen tijdens de Shoah weer in herinnering. Maar het weerzien verzachtte de pijn van broer en zus.